

Strejkas det för lite?

Om strejker av Frances Tuuloskorpi (red)

Boktips

3 januari 2016 11:50

Rätt som det är tystnar och stannar verksamheten, maskiner stängs av, tågen blir kvar på stationen och hinkar och moppar blir kvar i städförråden. Det är strejk.

Egentligen är det fel att skriva ”rätt som det är”, för varje strejk, i det här fallet så kallad vild strejk, har en förhistoria och det är den som skildras i antologin Om strejker. Givetvis får vi också veta vad som hände under tiden och även efteråt i bokens tjugotal berättelser från dem som var med.

En av historierna berättas av lokföraren Leif Lindström från Borlänge och handlar om lokförarstrejken 1989, där många eller nästan alla (uppgifterna varierar) lokförare gick i strejk för högre löner och bibehållen pensionsålder.

Efter två dagar var strejken över, höjningen av pensionsåldern ersattes med en långsammare utfasning, med lönerna hände inte så mycket. Men kanske stämmer det som Leif Lindström skriver, att det uppstod ett medvetande om att ”det är nog ingen bra idé att jävlas med lokförarkåren”.

Tunneltågföraren Rosi berättar hur det gick till när tunnelbanan stod still i fyra timmar hösten 2005. Det var efter beskedet att Connex avskedat klubbordförande Per Johansson med omedelbar verkan. Strejken hade ingen omedelbar effekt, men Rosi kanske kan instämma i Leif Lindströms slutord.

Mats Andersson, chefredaktör mats.andersson@sekotidningen.se